

Nr 232.

Av herr **Magnusson** i Tumhult, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 51, med förslag till ny förordning om automobiltrafik.

Det förslag till ny förordning om automobiltrafik, varöfver riksdagens yttrande nu inforrats, innehåller såsom grundläggande bestämmelse ifråga om å vilka vägar automobiltrafik må äga rum, att körning med automobil vare tillåten å allmän väg, vars bredd uppgår till minst 3,6 meter. Från denna regel kan Konungens befallningshavande efter vederbörande vägstyrelses hörande göra undantag antingen genom att förbjuda automobiltrafik å väg, som ehuru av minst 3,6 meters bredd dock är för dylik trafik otjänlig, eller genom att tillåta sådan å allmän väg av mindre bredd än ovan angivna.

Större delen av våra allmänna vägar, som hava en bredd av 3,6 meter, äro av den beskaffenhet att, ifall annan trafik än medelst automobil skall kunna försiggå, automobiltrafik ej bör vara där tillåten. De vägar, jag här åsyftar, äro mestadels anlagda för länge sedan på respektive kommuners egen bekostnad samt i allmänhet synnerligen krokiga och backiga.

Det må vara sant att automobilerna utgöra ett viktigt led i landets kommunikationsväsende och att således hinder ej bör resas för automobiltrafikens utveckling, men för det praktiska arbetet är trafiken med djur såsom dragare långt viktigare, och där vägarne äro av den beskaffenhet, att bådadera ej kunna obehindrat fortgå, bör enligt min mening automobiltrafiken vika, vilket också befolkningens berättigade krav på skydd till liv och gods synes fordra. På den rena landsbygden är det under vanliga förhållanden endast en till antalet liten del av befolkningen, som har gagn av autobiler, enär allmänheten ej har råd att begagna detta utmärkta men dyra fortskaffningsmedel. Det är allenast vid läkarnes sjukresor samt för transport av sjuka automobilerna tjäna allmänheten, och i dessa fall lærer väl ej någon vilja bestrida, att körning med automobil bör vara tillåten i större omfattning än eljest. Flerstädes är det emellertid huvudsakligast lustresande, som färdas fram i automobil, och att befolkningen i dessa orter med oblida ögon se på detta moderna fortskaffningsmedel är mindre att förvåna sig

över. Man må komma ihåg att på en smal väg, där automobiltrafik råder, även de enklaste körslor måste utföras av en fullvuxen karl, under det att halvvuxna gossar eljest kunna förrätta dylikt arbete, och betydelsen härav förstår envar, som känner huru landsbygden lider brist på arbetskraft. Det betänkligaste är emellertid de många olyckor, som årligen äga rum iföljd av att hästar blivit skrämde av automobiler.

Det bästa medlet att råda bot för faran av automobiltrafik å landsbygden vore onekligen att göra de allmänna vägarne jämna, breda och raka, men detta är en sak som i vårt vidsträckta land kostar oerhört med pengar; och då man vet, att det kan dröja 20 år ifrån den tid, då de väghållningsskyldige beslutat en vägförbättring och till dess statsbidrag kan erhållas för anläggningens utförande, synes det icke tillrådligt att redan nu ordna automobiltrafiken, som om våra bygdevägar vore lämpliga för dylik trafik.

Nu kan ju häremot invändas, att det tillkommer Konungens befallningshavande att meddela förbud mot körning med automobil å allmän väg, som för dylik trafik är otjänlig. Att detta stadgande är av stor betydelse vill jag ingalunda bestrida, men onekligen torde allmänheten vara bättre tryggad mot olämplig automobiltrafik, ifall körning med automobil å väg med ej över 3,6 meters bredd finge ske endast där Konungens befallningshavande efter vägstyrelsens hörande lämnade särskilt tillstånd.

Den nu gällande förordningen föreskriver också, att körning med automobil i regel är tillåten endast å allmän väg, vars bredd överstiger 3,6 meter, och såväl de tillkallade sakkunniga som flertalet Konungens befallningshavande hava ansett, att någon ändring på sätt i Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 51 i detta avseende föreslagits ej bör ifrågakomma.

I anledning av nu giorda påpekande tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen vid sitt yttrande över ovanberörda proposition måtte uttala att i § 13 mom. 1 orden minst 3,6 meter böra ändras till överstiger 3,6 meter.

Stockholm den 3 mars 1916.

E. O. Magnusson.

I motionen instämma:

Joh. G. Svensson.

P. M. Olsson.

C. O. Svensson.

M. Svensson.

C. Wilh. Jönsson.